

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Der vandred en Yngling saa tankefuld

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Der vandred en Yngling saa tankefuld", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 224. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid90177/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

10 Kun at vi troer af Hjertens Grund,
Og det bekiender med vor Mund,
Jesus er Kristus, den Guds-Søn,
Livet er Troens Naadeløn!

No. 72.
Nathanael.

Egen Melodi af G. *Barnekow*.

- 1 Der vandred en Yngling saa tankefuld,
Han ledte om Himlen paa Jorden,
Om Røsten fra Oven, livsalig, huld,
Gudsyster til Himmels Torden;
Han ledte i Verden, han ledte i Bog,
Han ledte i Hjertets den inderste Krog,
Men fandt dog ei der hvad han savned.
- 2 *Nathanael* var den Ynglings Navn,
Fra Kanahy i Galilæa,
Beskrevet han fandt sit dybe Savn
Af mesterlig Pen i Judæa;
Betegnet var der af Profetens Stav
Guds-Ordet, som Mennesket lever af,
Men selv var det ikke at finde.
- 3 Nu leed ikke længer, du Ungersvend,
Saa lød det, kun Hast du behøver,
Som Pilen du flyve til Jordan hen,
Og høre *Johannes den Døber!*
Paa ham er Guds Aand og Guds Ord i hans Mund,
Den Israels Trøster i Trængselens Stund,
Hans Røst lyder himmelsk paa Jorden!
- 4 *Nathanael* fløi over Bjerg, over Dal,
For Strængheden ikke han skulked,
Han dukked sig dybt i den Bølge saa sval,

Han skrifted, saa Døberen bulked,
Han sad ved hans Fødder, i Aanden han foer
Fra Skabelsens Dag, med det vingede Ord,
Til Enden af Seernes Tider.

5 Han hørde en Røst, som fløi over hans Savn,
Og dulmed profetisk hans Smerte,
Med *David* han bød paa Gudherrens Navn,
Men sukked dog dybt i sit Hjerte:
Hvorlænge, min Gud, vil Du skjule din Glands!
Skal end ikke Kronen, som Roser i Krands,
Omblomstre din Salvedes Tinding?

6 *Johannes* bekiendte: ei *Christus* er jeg,
Skændt i eders Midte han findes,
Som Røsten i Ørken jeg baner ham Vei,
Men selv ei af Engle han findes,
At løse hans Skobaand ei vover min Haand,
Jeg døber med Vand, men Han døber med Aand,
Han døber med himmelske Luer!

7 Hvor er Han? ndbrød da *Nathanael* brat,
O Mester! kan ei du ham male?
Om Ham maa jeg lede ved Dag og ved Nat,
I Ørken, paa Bjerg og i Dale.
Han ledte saa saare paa Vei og paa Sti,
Guds Herligheds Glands gik uændsel forbi,
Ukiendt under Ydmygheds-Kaaben!

8 Det vifted saa sært fra et Figentræ,
Nathanael sank i dets Skygge,
Med Taarer han bøied saa hjertelig Knæ
Og bad om den himmelske Lykke:
Om Herren at finde, hvis Ord er et Bliv
For Sjæl og for Hjerte med Aand og med Liv,
Den Døber med himmelske Luer!

- 9 Gak frem i Guds Navn og spørg ikke, hvorhen
Gud fører paa Jord de Udvalgte!
Nathanael mødte sin gamle Ven,
Ham kiendte *Philippus* og kaldte:
Nathanael, kom! nu udfundet han blev,
Hvem Moses og alle Profeter beskrev,
Den Store fra *Nazaret: Jesus!*
- 10 Fra *Nazaret* Storhed! vil du mig belee?
Hvad Godt skulde der vel oprindel
Kom, svared *Philippus*, kom selv da og see,
Om Støv noget Bedre kan finde!
Han kom og til ham sagde Herren saa blidt:
Velkommen! her seer I en Israelit,
I hvem ingen Svig er at finde!
- 11 Hvordan, sagde Ynglingen, bøiende Knæ,
Kan, Rabbi, Du kiende mit Indre?
Jeg saae dig jo under det Figentræ,
Og kiendte dig ikke des mindre!
O Rabbi! han svared, nu skjønner jeg godt,
Guds Søn, det er Du, og den Israels Drot,
Som Fædrene ventede med Smerte.
- 12 Fuldnem, sagde Herren, er du til at troe
Paa Lyset, som skinner i Skygge,
Nu Lyset paa Jorden som Solens skal groe,
Langt mere at see er din Lykke;
I Lys skal det sees hvad jeg melder i Løn:
Guds Himmel opladt over Menneskens Søn,
Jordklimpen af Engle omsvævet!
-